

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència de 27 d'octubre de 2022](#), de la Sala Sisena del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **contractació**.

El TJUE resol diverses qüestions prejudicials en matèria de contractació i interpreta els articles 10.2, 19.1 i 28.1 de la Directiva 2007/46 i els articles 60 i 62 de la Directiva 2014/25 en el marc d'un litigi suscitat per la celebració d'un acord marc per al subministrament de peces de recanvi originals o equivalents d'un autobús.

L'esmentada sentència estableix la diferència entre homologació i equivalència i considera que és ajustada a la Directiva 2014/25 l'exigència d'homologació de determinats recanvis de vehicles establerta a la Directiva 2007/46. Els poders adjudicadors no podran acceptar una oferta que proposi components sense que aquests no tinguin un certificat d'homologació i sense informació sobre l'existència real de dita homologació.

En aquest sentit, afirma que perquè pugui acceptar-se l'equivalència de les peces de recanvi ha d'existir una declaració d'equivalència emesa pel fabricant encara que aquest no participi a totes les fases de la fabricació, sense que en cap cas pugui admetre's la declaració d'equivalència emesa pel revenedor o pel comerciant.

2. [Sentència de 10 de novembre de 2022](#), de la Sala Vuitena del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **contractació**.

EL TJUE resol una qüestió prejudicial amb la finalitat d'interpretar els articles 2, 19, 59 i 63 de la Directiva 2014/24/UE, de 26 de febrer, sobre contractació pública i per la qual es deroga la Directiva 2004/18/CE, i del Reglament d'Execució 2016/7, de 5 de gener, pel qual s'estableix el formulari normalitzat del document europeu únic de contractació, en el marc d'un litigi sorgit als Països Baixos, en relació amb l'adjudicació a una societat col·lectiva d'un contracte públic de transport d'autobusos escolars.

El problema que es planteja és si pot ser adjudicatària una societat sense personalitat jurídica inscrita al Registre Mercantil d'un estat membre. La resposta és afirmativa sempre que l'empresa demostrï que pot executar l'objecte del

contracte públic pels seus propis mitjans materials i personals. Respecte a la presentació del DUEC: en el cas que pugui demostrar que pot executar el contracte pels seus mitjans sense ajuda de tercer haurà de presentar només el seu propi DUEC, però si necessita mitjans propis d'algun soci haurà de presentar també el DUEC d'aquest.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 1337/2022](#), de 20 d'octubre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **funció pública**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat contra la sentència de l'Audiència Nacional que, acollint en part el recurs contenciós administratiu interposat contra l'Ordre JUS/291/2019, de 4 de març, que estableix les bases comunes que regiran els processos selectius per a l'ingrés o accés als cossos de funcionaris de l'Administració de justícia, va anul·lar les bases cinquena.2 i sisena.2 (nota mínima per superar el primer exercici de la fase d'oposició) i la base sisena .4 (reserva de nota de la fase d'oposició).

L'esmentada sentència entén que les bases comunes han de respectar el principi d'igualtat en la determinació de la puntuació mínima (notes de tall) en els torns d'accés lliure i promoció interna. Així mateix, assenyala que el sistema de nota de tall como a criteri corrector diferent en els torns lliure i de promoció interna només podrà ser admissible en el cas en què s'aportés, a les bases de la convocatòria, una argumentació justificativa vàlida de la diferència de tracte entre els torns d'accés lliure i de promoció interna, remetent-se a la sentència del mateix TS de 2 de gener de 2014 (rec. 195/2012).

4. [Sentència 1375/2022](#), de 25 d'octubre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, dictada en recurs d'interès cassacional en relació amb la **interpretació de l'article 117.3 de la Llei 39/2015**, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

El TS estima el recurs d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid i anul·la l'esmentada sentència que, al seu torn, havia estimat parcialment el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de la Direcció General de Funció Pública, que va denegar la suspensió de l'execució de la resolució dictada per la mateixa Direcció General l'11 de novembre de 2018, per

la qual es va acordar cessar determinats funcionaris interins de l'escala tècnica de gestió d'organismes autònoms i dels cossos de gestió de l'Administració de l'Estat i general auxiliar de l'Administració de l'Estat, amb efectes des del 8 de desembre de 2018. En conseqüència, amb la sentència del TS s'entén que ha quedat suspesa l'execució de l'esmentat acte administratiu.

L'objecte d'aquest recurs d'interès cassacional és la determinació de *dies a quo* per al còmput del termini previst a l'article 117.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, assenyalant que el dia inicial del còmput per resoldre la sol·licitud de la suspensió cautelar té lloc quan té entrada en el registre electrònic de l'Administració pública o organisme competent per decidir sobre la suspensió i el *dies ad quem* s'identifica amb l'expiració del termini d'un mes, sempre que l'òrgan a qui competeixi resoldre el recurs no hagi dictat i notificat resolució expressa al respecte.

5. [Sentència 1438/2022](#), de 7 de novembre, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria d'**actes administratius**.

El TS estima el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid que, al seu torn, va desestimar el recurs d'apel·lació interposat per un obligat tributari contra la resolució del TEAC Madrid relativa a l'expedient sancionador per infracció tributària, anul·lant la resolució del TEAC i declarant-la nul·la de ple dret.

L'objecte d'aquesta sentència, que es dicta en un recurs de cassació, és determinar que l'acte administratiu que es dicta en substitució d'un altre, que ha estat declarat nul i anul·lat per la mateixa Administració, és un acte nou i, per tant, susceptible de ser recorregut en via contenciosa administrativa un cop hagi causat fermesa en via administrativa, i respecte al qual no es pot restringir l'àmbit dels motius d'impugnació per raó de l'acte sancionador ferm originari. La nova resolució no és una reproducció d'un acte administratiu anterior definitiu i ferm ni tampoc una confirmació d'un altre acte administratiu consentit.

6. [Sentència 1432/2022](#), de 4 de novembre, de la Secció Sisena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **transparència**.

El TS, en aquesta sentència, estima el recurs contenciós administratiu interposat per l'*Asociación de Jueces y Magistrados Foro Judicial Independiente*, i diversos magistrats contra la denegació de les sol·licituds d'accés a la publicació de l'Acord del Ple del Consell General del Poder Judicial de 16 de gener del 2020, pel qual s'acorda paraitzar temporalment el nomenament de càrrecs judicials i, en conseqüència, declara el dret d'accés dels recurrents així com l'obligació de publicar l'acord recorregut al Portal de Transparència del CGPJ i facilitar-los-hi

còpia íntegra ja que es tracta d'una informació de rellevància jurídica i a la qual és d'aplicació la Llei 19/2013, de transparència, accés a la informació i bon govern.

COMISSIÓ JURÍDICA ASSESSORA

1. [Dictamen 344/2022](#), de 27 d'octubre, de la Comissió Jurídica Assessora.

L'objecte d'aquest dictamen té el seu origen en una denúncia formulada davant l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC) per un grup municipal contra els acords del Ple de l'Ajuntament de Sant Adrià de Besos, de diversos exercicis pressupostaris en els qual s'acorden les **retribucions dels membres electes** que exerceixen el seu càrrec amb dedicació exclusiva o parcial, i en els quals s'estableix expressament que els membres electes percebran la quantitat de xxx euros bruts mensuals, «amb les pagues que corresponguin, segons el conveni dels treballadors de la corporació».

Basant-se en aquests acords, els electes percebien les retribucions mensuals, dos pagaments extraordinaris en els mesos de juny i desembre i, a més, una retribució dels pagaments derivats dels conceptes d'absentisme i d'incentivació previstos en el conveni col·lectiu per al personal que presta els seus serveis a l'esmentat Ajuntament.

La OAC va dictaminar que els pagaments derivats dels conceptes d'absentisme i d'incentivació previstos per al personal al servei de l'Ajuntament no s'ajustava a dret i proposava a l'Ajuntament que indiqués i tramités una revisió d'ofici.

Un cop rebuda la resolució de la OAC i previ informe favorable de la Secretaria General, el Ple va acordar la incoació del procediment de revisió d'ofici, que es va notificar als interessats. Aquests, d'una banda, es van oposar a la revisió d'ofici en entendre que no es donava cap de les causes de nul·litat de ple dret i que tant l'acord adoptat com la percepció de les corresponents retribucions s'ajustaven a dret ja que no superaven els límits màxims fixats per a aquest Ajuntament, en relació amb la seva població, establert en l'article 75.bis de la LRBRL, introduït per la Llei 27/2013, de 27 de desembre, RSAL i, d'altra banda, que estaven disposats a la devolució de dites quantitats de manera immediata.

Un cop desestimades les alegacions i d'acord amb l'informe de la Secretaria General, previs tràmits administratius, es va sol·licitar informe preceptiu a la Comissió Jurídica Assessora, en entendre que en aquest cas existia un vici de nul·litat de ple dret de l'article 62.1.f) de l'LRPAC o de l'article 47.1.f) de l'LPAC, que estableix que són nuls de ple dret els actes administratius expressos o

presumptes contraris a l'ordenament jurídic pels quals s'adquireixen facultats o drets quan no es tinguin els requisits essencials per adquirir-los.

L'esmentat informe de la CJA, després d'analitzar la normativa local d'aplicació, tant estatal com autonòmica, i declarar el caràcter excepcional i d'interpretació restrictiva de les causes de nul·litat de ple dret, arriba a la conclusió que en aquest cas no s'ha incorregut en cap causa de nul·litat de ple dret i, per tant, tampoc en la definida en l'article 62.1.f) de l'LRPAC o article 47.1.f) de l'LPAC, ja que si bé és veritat que els membres electes no tenen una relació laboral amb l'Ajuntament i, per tant, no els és d'aplicació el conveni col·lectiu, també és veritat que la legislació vigent es limita a establir les retribucions brutes anuals dels membres electes en l'article 75.bis de la LRBRL d'aquells que exerceixen el seu càrrec amb dedicació exclusiva o parcial, sense establir-ne cap tipus de mètode ni criteri quant al contingut o distribució, si escau, (no exigeix, però tampoc prohibeix que s'acordi dins d'aquests límits una distinció entre retribucions bàsiques i complementàries i altres complements). L'únic que exigeix és no superar aquests límits i que aquests afectin a tots els conceptes retributius, llevat dels triennis, quan l'electe sigui funcionari públic i es trobi en la situació administrativa de serveis especials.